

פרוטוקול מס' 232
מישיבת ועדת הכספים
שנערכה ביום א', כ"ו באדר, תשל"ה
(9.3.75) שעה 10.00

נ כ ח ר

חברי הועדה:

היו"ר י. קרגמן
ש. ארליך
א. אפרת
ע. אמוראי
י. כהר
צ. גרשוני
ע. פינרמן
ח. קורפו
א. רונן

מוזמנים:

א. ידין - משנה ליועץ המשפטי לממשלה
י. סלמן - מנהל רשות החברות הממשלתיות
מר בארי - יועץ משפטי לחברות הממשלתיות
ע. דרורי - סגן מנהל רשות החברות
הממשלתיות
ת. הקר - מטעם משרד האוצר
א. פרוקצ'יה-צוזר בכיר ליועץ המשפטי לממשלה

מזכיר הועדה:

א. קירשנר

רשמה:

מ. טרלו

סדר היום:

1. חוק החברות הממשלתיות, תשל"ה - 1975
2. שינויים בתקציב

היו"ר י. קרגמן: אני פותח את הישיבה

הצעת חוק החברות הממשלתיות, תשלום - 1975

סעיף 6(ה)

היו"ר י. קרגמן: נתקן את זה בסעיף 67.

י. בדר: אי אפשר בהרכב זה של הועדה לשנות החלטה שנתקבלה על-יזה.

סעיף 11

י. בדר: לדעתי צריך למחוק את הסעיף.

אין סיבה לתת לממשלה רשות לקיים חברות פרטיות. אמר לנו מר שפירא בזמנו שזה כדי לא לפגוע בזכויות המיעוט. נניח שיש חברה שבה יש לי שליטה, אני הולך לשני שיש לו גם כן מניות ואני רוכש את המניות שלו. אני בתור איש פרטי רוכש שליטה בחברה זו, אז יש לי שליטה לפי החוק הקיים. כאן אמור שהממשלה יכולה לוותר על שליטה שיש לה. שליטה תהיה לה, אבל החברה לא תהיה ממשלתית. למה? יש כמה חורים בהצעה זו שנותנים לממשלה אפשרות למנוע תוקף של חוק זה על חברות מסוימות. בסעיף 75 קבוע האישור של ועדת הכספים. יש הבדל בין אישור חד פעמי של ועדת הכספים לבין מקרה של פיקוח מתמיד. לגבי סעיף (ב), אינני מבין מדוע קנייה בבורסה פטולה וקנייה לא בבורסה לא פטולה. אינני מבין.

א. ידין: סעיף 11 הוא באמת חריג לסעיף 9.

הסעיף מוצע כדי לעצות על סיטואציות מסוימות שלא כלולות בסעיף 9. נניח שלמדינה יש מניות בחברה אבל היא לא מחזיקה את הרוב, היא קונה מניות שמקנות לה רוב אבל לא כדי לנהל את החברה בעצמה אלא כדי למכור את המניות למי שהוא אחר כעבור איזה זמן. אין ענין בזה שעכשיו החברה הזאת תהפך לחברה ממשלתית עם כל התוצאות שנובעות מזה. אני מסתמך על הפלים: באישור ועדת הכספים של הכנסת. המקרים המיוחדים האלה לא יכולים להתבצע מבלי שהדבר יבוא בפני ועדת הכספים ויקבל את האישור. אם הועדה לא מקבלת את ההסברים של זמניות או עיסקות מסוג יוצא דופן שמצדיקת את הפעלת הסעיף, היא לא תאשר את הדבר הזה. זה בידה.

מה שנוגע לסעיף (ב) אני לא בטוח שהסעיף הזה דרוש. אם החברה לא הפכה לחברה ממשלתית, אז גם אין מקום לזכות המיעוט שהמדינה תקנה את מניותיו, כי התוצאות העיקריות לא חלו, אז גם ההגנה לא דרושה.

היו"ר י. קרגמן: איננו יכולים לקבל חוק ולומר שהוא לא יחול. תקנות זה דבר אחר. פה יש הגדרה ברורה של החוק. אנחנו אנחנו שלמרות החוק יכולה הממשלה, באישור ועדת הכספים, לומר שהחוק איננו חוק.

י. סלמן:
נכון שזה סוטה מהעקרון הכללי. אצלנו הצטבר נסיון, שהממשלה עושה לפעמים אקטים תוך שיקול דעת שחורג ממהלך עסקים רגיל. פה לא מדובר על הקמת חברה או כניסה רגילה לחברה, אלא בחברה שלממשלה יש כבר מניות אבל אין לה שליטה שמכניסה את החברה למסגרת חברה ממשלתית. לפעמים יש שיקול שהיא רוכשת מניות באופן זמני. ב"פז" יש לנו שליט, לוולפסון יש שליט ושליט יש לקבוצה מחו"ל. הקבוצה הזאת החליטה שהיא יוצאת. הממשלה החליטה לרכוש, באופן זמני, את השליט הנוסף של המשקיעים מחו"ל, והיא ניהלה מו"מ עם גורם זר אחר שיקנה את זה. לא היתה סיבה שבתקופת הרכישה הזמנית החברה הזאת תיפול לקטגוריה של חברה ממשלתית. אם לממשלה יש נימוקים כבדי משקל לעשות את זה, היא תבוא לוועדת הכספים ותסביר את העניין ותאמר שמתוך שיקולים אלה היא רוכשת את השליט הנוסף. החברה צריכה, מבחינת המתכונת, לתהפך לחברה ממשלתית, אבל היא מבקשת את אישור ועדת הכספים לא להחיל על החברה את החוק של חברות ממשלתיות, בי היא עומדת למכור את השליט לגורם אחר תוך שלושה חודשים ולא רצוי, מנימוקים סבירים, להפוך אותה לחברה ממשלתית. זאת הסיבה ששנינו את סעיף (א) מתוך הנסיון שהיה לנו. במקרה של "פל" הממשלה רכשה את השליט לתקופה של חצי שנה ותוך חצי שנה מכרה את השליט לגורם אחר שנשאר עם השליט שלה שהיה לה לפני העסקה.

היו"ר י. קרגמן: אפשר לקבוע סעפי מעבר.

ה ו ח ל ט

לפחות את סעיף 11. העקרון יוכנס לסעיף 75.

סעיף 12

א. ידין: התיקונים התייחסו לפרטים שהועדה החליטה עליהם בסעיף 6. אותו דבר בנוגע לסכום המקסימלי שלא נתקבל בסעיפים 6 ו-7. לכן אין מקום להוסיף את זה בסעיף 12.

י. בהר: (א) זו רשימת שינויים בחברה שאין לעשותם בלי אישור הממשלה. עכשיו יש הצעה לכתוב: שינוי מטרות עיקריות של החברה.

ה ו ח ל ט

לפחות את המלה "עיקריות". ייכתב: שינוי מטרות החברה.

א. ידין: היתה הצעה דומה בסעיף 7, אם היא שם לא נתקבלה, אין שם להכניסה כאן.

י. בדר:

עוד לא קרה שכאשר חברה ממשלתית פשטה את הרגל, שהממשלה לא שילמה את החובות. הדוגמא הבולטת זה "ורד". הממשלה יכולה להחליט שהיא תעשה חובות אבל אי אפשר להשאיר לדירקטוריון של חברה סמכות להגדיל את מספר ההתחייבויות כאשר המציאות אומרת שכל התחייבויות הממשלה הן על אחריותה. לדעתי צריך לקבוע סכום מקסימלי של התחייבויות. לא לומדים לקח. חברה ממשלתית יכולה לעשות חובות לפי החלטות הדירקטוריון או לפי החלטה של מנכ"ל. לא דרשתי כאן אישור של ועדת הכספים, אבל הממשלה תיקח על עצמה את האחריות על חברות בעינים פקוחות, ולא שנדע עליהם מן העתונות.

היו"ר י. קרגמן:

לסעיף (ג) - אם יבואו שינויים זה

יובא לידיעת הועדה.

ה ו ח ל ט

לחזור לדון בהצעת חה"כ בדר בקשר לסעיף 7.

י. בדר:

מציע להעמיד להצבעה את האלטרנטיבה השניה.

י. סלמן:

דעת הממשלה היא שאין צורך להביא את זה לאישור ועדת הכספים של הכנסת, כי אז כל שינוי במהלך העסקים של החברה בעינים מהותיים, יהפך את הכנסת לפורום שיצטרך להכנס לתחום הבצוע האופרטיבי של החברה. אנחנו חושבים שמספיק שמודיעים לוועדת הכספים של הכנסת על כל שינוי שחל לפי סעיף 12(א).

ה צ ב ע ה

בעד הצעה של חה"כ בדר - 3

נגדה - הרוב

בעד סעיף 12 בתוספת: אישרה הממשלה החלטה מן האמורות

בס"ק (1), תודיע על כך לוועדת הכספים של הכנסת - הרוב

סעיף 12, עם התוספת - נתקבל

סעיף 13 - אין הערות

סעיף 14

א. ידין:

בהצעה הכחולה היה מוצע שהתעודות יהיו ראיה חותכת בדומה לתעודות דופות לפי פקודת החברות. הועדה הסיגה על זה ואנחנו לא עומדים על הפרט הזה שהראיה תהיה סופית. מצד שני אם מוחקים את המלה "חותכת" אני לא רואה משמעות לסעיף (א), והייתי כולל את זה בסעיף (ב).

ה ו ח ל ט

למחוק את המלה "חותכת".

סעיף 15

י. בדר:

מתנגד שתוגבל סמכות הממשלה בענין זה. כל עוד שר לא הציע פירוק חברה, לא יכולה הממשלה לתעות דבר. אני מציע לכתוב: הממשלה רשאית להחליט על פירוק חברה ממשלתית אם קרה אחד מאלה:.....

היו"ר י. קרגמן:

הממשלה מחליטה על פירוק החברה. השר הממונה מציע לה והממשלה מחליטה.

ע. פינרמן:

לפי הניסוח, אם לא באה הצעה מצד השר הממונה, הממשלה לא יכולה להחליט לפרק. זה יכול לגרום לכך שהממשלה מנועה מלדון. פה מתחייב שינוי שמבטיח את סגירת הלאקונה הזאת.

ח. קורפן:

זה גזור מההקמה. בפירוק אנחנו צריכים ללכת באותה דרך - החלטת הממשלה לפי הצעת השר.

א. ידין:

החוק צריך להתייחס לשלב המוקדם לפני שבאה הצעה כזאת בפני הממשלה יש להתייעץ עם הרשות ועם הדירקטוריון של החברה. ההחלטה לא מתעוררת בצורה כזאת. הממשלה לא מחליטה אלא אם מי שהוא הציע לה. אני מוכן לקבל את הנוסח של חה"כ קורפן, שלא נגביל את זה לשר הממונה.

י. בדר:

המלים בסעיף 6 לא נחוצות אבל הן גם לא מפריעות. ברור שזה לא מתייחס לשר הממונה. לפי סעיף 7(3) רק בהחלטת ממשלה קובעים את השר הממונה, לפיכך בסעיף 6(ב) יכול להיות כל שר. מה שמציעים בסעיף 15 זו סמכות מיוחדת לשר הממונה. אני מעדיף לכתוב שהממשלה רשאית להחליט. אבל אני מוכן גם לקבל את ההצעה של חה"כ קורפן.

ה ו ח ל ט

לכתוב; הממשלה לאחר שתדון בהצעת השר.

ס"ק (ג) - יימחק.

ס"ק (ה)

א. ידין:

בזמנו הועדה שינתה את הסיפא, ואני חושב שהשינוי נכון.

היו"ר י. קרגמן:

האם לתת לרשות זכות להכיע דעה?

ש. ארליך:

מנהל הרשות ימציא חוות דעת לשר הממונה ולשר האוצר.

ח. קורפון:

אם רוצים להסמיך את הרשות, אפשר לומר: השר או רשות מביאים הצעה לממשלה לפרק.

י. גולן:

סעיף (ד) מנוסח מתוך הנחה שס"ק (א) נשאר כפי שהיה בכחול. לאחר שהוצאו מהשר הממונה את הכוח הבלעדי, למעשה יכול כל שר לבוא לישיבת ממשלה ולהציע.

א. רונן:

אני בעד מחקת הסיפא של הסעיף, יש לי ספק אם הרשות צריכה להיות דוור, אבל שהשר צריך להיות דוור - אין לי ספק שלא. בחוק איננו יכולים לחייב את השר לפעול כאשר הרשות נותנת לו משהו. יש סעיף קודם שאם שר רוצה להציע, הוא חייב בחוות דעת של הרשות. פה בא יו"ר הרשות ומציע לשר, השר לא מסכים. אז הוא מחווה דעתו לשר האוצר. בזה נגמר העניין. אי אפשר לחייב את שר האוצר להביא חוות דעת של מנהל הרשות. מה הסנקציה אם הוא לא עושה את זה? הרשות סוברת שיש לפרק חברה. היא מוסרת על כך לשר ועוברות שנתיים והשר הממונה לא עשה דבר. על פי החוק, צריך מנהל הרשות למסור לשר האוצר. הוא לא עשה זאת. איפה הסנקציה? הייתי אומר: אם השר הממונה לא קיבל חוות דעת הרשות, רשאית היא למסור חוות דעת זו לשר האוצר.

י. בדר:

הרשות לא תלויה בשר אלא הממשלה אחראית. הממשלה צריכה להיות חפשיית להחליט. הרשות היא מחוץ לממשלה. אנחנו עושים מזה רשות סטטוטורית כדי שנמצא פורמולה נכונה. הממשלה רשאית לבקש חוות דעת של הרשות, לפי סעיף (א). זה לא תנאי כל יעבור. אני מציע: הממשלה רשאית לדרוש חוות דעת הרשות לצורך החלטתה על פי סעיף משנה (א). זה לא אומר שהממשלה לא יכולה לפעול בלי זה. אבל זה אומר שהדרישה לחוות דעת תהיה רשמית ולפי חוק.

ח. קורפון:

מציע לפחוק את המלים: והשר הממונה אינו רואה; ולכתוב: ושר לא הציע זאת

לממשלה.

היו"ר י. קרגמן:

אי אפשר בחוק לצוות על שר שידווח לממשלה.

י. סלמן:

הית על זה דיון בוועדת השרים לעניני חקיקה. המצב היום הוא כזה. שאם יש 20 - 30 חברות מיותרות שגמרו את תפקידן ואף אחד לא צריך אותן, אם אני לא מוצא שר שמוכן להציע לממשלה את הפירוק, התזכירים שלי נשארים בחלל ריק.

היו שתי אלטרנטיבות. אם יש חוות דעת הרשות שצריך לפרק חברה ואף שר לא הסכים להביא את זה להחלטת ממשלה, הממשלה לא יכלה לקבל את זה כי סעיפים להחלטת ממשלה מביא רק שר. לכן מצאו את הנוסח שצריך לתת את האפשרות לרשות שאם היא מגישה לשר האוצר חוות דעת, הוא חייב להביא את זה לממשלה והממשלה תחליט אם לפרק או לא לפרק. הממשלה הסכימה לסיפא של סעיף (א). שאם הרשות מגישה את חוות דעתה והיא סברה שצריך לפרק

אח החברה, אשר יעביר את זה לממשלה, והיא תקבל החלטה על זה. אפשר לקבל את הורסיה של חה"כ רונן, שהשר יעביר את זה לממשלה כמות שהוא.

א. רונן:

אתה טועה אם אתה חושב שהניסוח הזה פותר בעיה שאתה רוצה לפתור. פה כתוב שאם הרשות סוברת שצריך לפרק חברה היא פונה לשר הממונה. הרשות פונה לשר האוצר והוא ידווח לממשלה על חוות דעת הרשות. פה לא כתוב שהשר יציע את הפירוק. על דיווחים לא דנים. עובדים לסדר היום.

יש חוקים שבהם נותנים לאנשים סמכות לדווח לממשלה. חוק בנק ישראל למשל. גם מבקר המדינה מדווח לממשלה ולוועדת הביקורת. אפשר לכתוב: הרשות רשאית להגיש את חוות דעתה לממשלה.

י. בדר: מציע להעביר את הענין לסעיף 63.

א. ידין:

יש כאן איזון בין שיקולים שונים. מצד אחד רוצים להביא את הענין בפני הממשלה. גם אם לא נמצא שר שאימץ את ההצעה של הפירוק רדי שהממשלה תקבל את האחריות אם היא תיענה להצעה. יכולים גם לכתוב שהרשות תגיש חוות דעת לשר האוצר ולממשלה. אני מקבל את התיקון של חה"כ קורפו. אם הועדה תחליט שהרשות רשאית לפנות ישירות לממשלה, אז כמובן הסיפא לא רלוונטית. אז שר האוצר לא צריך להעביר את הדברים. הרשות יכולה להגיש לממשלה במישרין את הדבר.

היו"ר י. קרגמן: אני מציע לכתוב: סברה מועצת הרשות... מאחת העילות המפורטות בו, תחווה הרשות דעתה המנומקת בתזכיר לשר האוצר שיידון בממשלה.

א. רונן: אם הממשלה מקבלת תזכיר של הרשות שצריך לפרק חברה ואף שר לא רוצה לדון בזה, לא יעזור שום דבר. הממשלה אחראית. אי אפשר לומר שהם חייבים לדון בזה.

י. סלמן: ברגע שהתזכיר עולה בוועדת שרים לענייני כלכלה ושם כתוב שאת החברה הזאת צריך לפרק, זה לא בטוח שלא ידונו. היום זה לא מגיע לדיון.

ח. קורפו:

אם רשות רוצה שיפרקו חברה והשר לא מעונין בזה, הרשות מעונינת שהממשלה תישא באחריות. אני חושב שצריך להוסיף: הממשלה תחליט בכך. אני מעונין שלרשות תהיה אפשרות להביא את הענין לממשלה ולכפות עליה החלטה, אז היא תישא באחריות.

א. רונן: לרשות יש שר ממונה, הוא יכול לתת הוראה למנהל הרשות. אם השר יגיד: אל תשלח לממשלה, הוא חייב לקיים? אנחנו יוצרים רשות מוסמכת כאשר האחריות הפרלמנטרית והפוליטית היא של השר. לדעתי זה ויכוח אקדימי. אפשר לכתוב: הממשלה תדון לפי הצעת שר או הרשות.

היו"ר י. קרגמן: הוא מגיש את התזכיר לשר הממונה. אם השר הממונה לא רוצה לבצע, הוא יגיד את זה לשר האוצר ויניח את התזכיר שלו לפני הממשלה.

י. בדר: היה רעיון שתהיה מועצה. הרעיון הזה לא נראה לי. הוא יוצר קומפליקציות. אם אין מועצה, קשה לתת לרשות המורכבת ממנהל וועדה מיעצת, את כל הסמכויות. זו אחריות כבדה מדי לאיש אחד.

היו"ר י. קרגמן: לא נוסיף אחריות לאיש אחד. הסמכות היחידה להגיש את זה לשר האוצר ולממשלה. אם הוא רואה דברים לא טובים בניהול החברה, עליו להגיש תזכיר מנומק.

ה ו ח ל ט

על מנהל הרשות להגיש תזכיר מנומק לשר האוצר ולממשלה.

סעיף 16

ה ו ח ל ט

לאשר סעיף 16 בתיקון: שר רשאי להציע לממשלה.....

סעיף 17

א. ידיו: בסעיף 17 הוספנו הגדרה שאומרת: מינוי דירקטור לרבות בחירתו או קניסתו בדרך אחרת. ע"י כך איפשרנו להשתמש במינוי שיכלול את המקרים האחרים. אני מציע בסעיף 17 לעשות משהו אחר. בחברות מעורבות, בהן יש למדינה פחות מ-50%, יש גם כן דירקטורים מטעם המדינה. הכוונה היא שהוראות הסימנים: 17 - 26 יחולו על דירקטור מטעם המדינה הן בחברה ממשלתית והן בחברה מעורבת. לעומת זה, הוראות אחרות של פיקוח וכו', יחולו רק על חברה ממשלתית פרופר. שיש למדינה בהן יותר מ-50%. אני מציע בסעיף 17 לכתוב: דירקטור מטעם המדינה בחברה ממשלתית או בחברה מעורבת. אני רוצה להבליט בראש הפרק הזה שהוא זן בדירקטורים שהמדינה שולחת לחברות ממשלתיות ולחברות מעורבות, בניגוד לפרקים אחרים שם מדובר רק על חברה ממשלתית.

ה ו ח ל ט

לאשר סעיף 17.

סעיף 18

היו"ר י. קרגמן: אני בעד אלטרנטיבה (ג) ולהוסיף: סגן שר, חבר-כנסת.

א. רונן:
מציע את אלטרנטיבה 18 (א). שייאמר:
כל עובד מדינה וכל אזרח ישראלי.
כשם שעובד מדינה בכ יר לא יכול להיות אדם שאיננו אזרח ישראלי
יוכלו לכהן מטעם המדינה רק אזרחי המדינה.

י. סלמן:
יש חברות שרשומות בחו"ל ויש מקרים
שהממשלה מעונינת שתושב זר יהיה מטעם
המדינה.

א. רונן:
מבחינה לאומית אני חושב שיש תפקידים
מטעם המדינה שצריך להיות בהם אזרח.
אם אתה רוצה חריג לגבי חברות שמושכן בחו"ל זה דבר אחר. אבל
רוב החברות רשומות בארץ.

י. בדר:
אני יכול להסכים שבסוף החוק יהיה כתוב
שסעיף זה לא חל על אנשים שהיום
ממלאים תפקיד זה.

א. אפרת:
אני מסכים שמספר עובדי המדינה בכל
דירקטוריון לא יעלה על 2/3. יש
חברות בהן יש 100% עובדי מדינה.

היו"ר י. קרגמן:
תעלה את זה כשנדון בסעיפים (ג) ו-(ד).

ה ו ח ל ט

לאשר סעיף 18 (א) ו-(ב).

סעיפים (ג) ו-(ד)

י. בדר:
הייתי מעדיף שזה יהיה פחות, אבל לא
אעמוד על זה. אם הנחה היא שאיש ציבור
הוא אדם פחות עסוק מאשר עובד מדינה, אני לא חושב כך. אני מציע
שגם עובדי ציבור לא יוכלו לכהן בהרכב דירקטוריים. לגבי חברות
בת, אני מבין. יש חברות בת שונות.

א. ידין:
לא טוב לקבוע בחוק דברים שתלויים
בוריאנסים שונים. לפעמים חברת הבת
גדולה יותר, לפעמים קטנה יותר, זה לא ניתן לנסח בסעיפים אלה.
את הפרטים צריך להעביר לתקנות שיבואו לאישור ועדת הכספים.
בתקנות אפשר לפרט יותר ואפשר גם מדי פעם בפעם להכניס תחכומים.
הועדה יכולה מדי פעם להתייחס לדברים, במקום ליצור מסגרת נוקשה.
ההערה תזאת מתייחסת גם לנקודות שכתובות בעמוד 7 ובעמוד 8.
כל הסוגיות האלה, כולל סוגיה של חה"כ אפרת, אפשר להזכיר
כאן. אני מציע שהטיפול יהיה בתקנות, באישור ועדת הכספים.

היו"ר י. קרגמן:
עלינו לזכור דבר חמור ביותר. נציג
המדינה היה במשך הרבה שנים בחברות
והוא לא יכול היה באופן אובייקטיבי להתמסר לדברים. לכן
הגבלנו את זה לשתי חברות. זה צריך להיות בחוק שנציג המדינה
לא יכול לשבת ביותר מאשר שתי חברות. אשר לחברות בת - צריך
לשקול את זה, אולי זה יהיה בתקנות.

י. סלמן:

אני חושב שהבעיה קריטית וחייבת לקבל הסדר ברור. אנחנו מספלים במספר החברות בהן יכול דירקטור לכהן וביחס המספרי בין עובדי המדינה ואנשי הציבור. אנחנו מדברים על חברות מסדרי גודל שונים. יש חברה גדולה ויש חברה קטנה. יש מסגרת חברה שהיא משפטית בלבד. ישנן זיקות גומלין בין חברות אם וחברות בת, שאם אותו אדם לא מכסה את שני הנושאים, הוא משולל יכולת לתפקד בצורה נכונה. יש דירקטורים עובדי מדינה ויש כאלה שהם דירקטורים בשכר. הבעיה כל כך מורכבת, ואני מצטרף לדעת פרופ' ידין שהשר יתקין תקנות, באישור ועדת הכספים, לגבי המכלול הזה. החוק לא יהיה שלם בלי תקנות. אני מציע ללכת לפי האלטרנטיבה השניה, אבל אם הועדה לא תקבל את זה, אני חושב שנסכם את העניין בצורה זו בלי להתייחס לכל המרכיבים שרציתי, זה לא יהיה שם ותהיינה בעיות. ההצעה היא שנביא מתכונת ברורה ומוגדרת של תקנות. הסעיף יאמר ששר האוצר בהתייעצות הרשות ובאישור ועדת הכספים של הכנסת, יתקין תקנות בעניין הגיוונים הנדרשים מדירקטור, מספר החברות בהן רשאי דירקטור לכהן, והיחס המספרי בין דירקטורים מקרב עובדי המדינה ומספר הדירקטורים בין עובדי הציבור.

י. בדר:

אנשים משמשים כדירקטורים בחברות רבות ולכן לא משתתפים בישיבות. הגבלת מספר החברות בהן יכול דירקטור לכהן, צריכה להיות בחוק. לגבי שאר הדברים - מתבקש שיהיו בתקנות.

ח. קורפו:

אני מציע שייאמר שדירקטור לא יכהן ביותר משתי חברות ממשלתיות. השר יתקין תקנות בדבר חברות הבת.

י. סלמן:

אני מקבל את הביקורת לגבי המינוי של הדירקטורים. לעבור מקיצוניות אחת לשניה, זה דבר אחר. יש עובדי מדינה שהתפקיד העיקרי שלהם זה להיות רפרנט לאיזה משרד, והם יושבים בשש חברות כדירקטורים.

א. מלמד:

הכוונה היתה ברורה. אנחנו רוצים את זה להגביל בחוק. אותו דין לגבי מספר עובדי המדינה שיכהנו בדירקטוריון.

א. אפרת:

אני התפשרתי על 2/3 במקום חצי אבל זה צריך להיות בחוק.

היו"ר י. קרגמן:

לא רצינו שתהיה מועצת רשות כי שם יהיו השפעות לכל מני צורמים. גם מועצת הדירקטוריון צריכה להיות מנציגי ממשלה ולא אנשי ציבור שיש להם אינטרסים שיכולים לבוא בקונפליקט עם הצעת הממשלה. לכן חברה ממשלתית צריכה להיות מנציגי הממשלה, עליה האחריות.

י. בדר:

אני חושב שיכולה להיות חברה שעובדת בשביל צרכי בטחון ששם מוטב שכל חברי הדירקטוריון יהיו עובדי מדינה. לעומת זה, אני חושב שמפעל הפיס, מוטב שכל חברי הדירקטוריון שלה יהיו אנשי ציבור... אני מציע להשאיר את זה לתקנות.

ה ו ח ל ט

דירקטורים לא יכהנו ביותר משתי חברות. כל יתר הדברים יסודרו בתקנות באישור מוקדם של ועדת הכספים.

סעיף 19

אין הערות.

--

סעיף 20

זו אותה מתכונת כמו בפקודת החברות.

א. ידין:

אני מסכים לחלק השני שאין בו כדי לפגוע בפעולות הדיקטוריון.

י. בדר:

מצנע גזסח כזה:
מינוי של דירקטור שלא בהתאם לסעיפים
18 או 19 אין בו כדי לפגוע בפעולות
הדירקטוריון.

א. רונן

אם הסעיף נשאר, הוא צריך להשאר עם שתי אלטרנטיבות. מצדי אפשר גם למחוק את כל הסעיף ולהסתפק בהוראות הכלליות של פקודת החברות שממילא חלות על החברה הממשלתית.

א. ידין:

ה ו ח ל ט

למחוק את סעיף 20.

סעיף 21

אני בעד זה שיהיה יו"ר הדירקטוריון בשכר.

י. גולן:

אנחנו מציעים שישולמו תשלומים לפי קריטריונים שייקבעו בתקנות.

היו"ר י. קרגמן:

מציע שרק יו"ר הדירקטוריון יקבל שכר, במקרים מסוימים, לפי החלטת הממשלה. יש חברות גדולות שזה תפקיד ליום שלם. אני מתנגד שישולם שכר לדירקטורים. ישלמו להם הוצאות וזה ייקבע בתקנות.

י. בדר:

אם אנחנו רוצים שהדירקטורים יבואו לישיבות ויהיו פעילים ואחראים למה שנעשה, צריך לתת תמורה בעד אבדן זמן. אני בעד זה שיו"ר וגם דירקטור יקבל תמורה בעד השתתפותו. יש לי הסתייגות על תשלום רק לגבי עובדי מדינה.

א. רונן:

תומך בהצעת חה"כ בדר. השר יתקין
תקנות לגבי תשלום הוצאות של דירקטור.

ח. קורפו:

י. סלמן:
אנחנו בעקרון בעד תשלום תגמול כספי
לדירקטור. אני לא בעד זה שנחייב אותו
לקבל. יהיו כאלה שיקבלו ויהיו כאלה שלא יקבלו אלא את ההוצאות
שהיו להם. לא הייתי מציע להגדיר את זה כשכר אלא כתגמול כספי.

י. בדר:

מציע:

(א) דירקטור לא יקבל שכר או תגמול בשל
טרחתו, אולם רשאית הממשלה,
אם ראתה צורך בכך מבחינת עומס העבודה
המתחייב, לקבוע שכר או תגמול ליו"ר
דירקטוריון.

(ב) לא ישולמו לדירקטור הוצאות אלא לפי
תקנות שהותקנו ע"י שר האוצר באישור
ועדת הכספים של הכנסת.

ע. אמוראי:
אני בעד אלטרנטיבה ג. אני חושב שדירקטור
צריך לקבל תגמול. יש בעיה של עובד
מדינה שזו תוספת שכר, וזה לא רצוי, כי זה במסגרת תפקידו.
דירקטור איש ציבור צריך לקבל תגמול כספי.

א. ידין:
אני חושב שדירקטורים צריכים לקבל
תגמולים או הוצאות רק בהתאם לתקנות.
יכתב: תגמול כספי והוצאות שישלמו לדירקטורים יהיו בהתאם
לתקנות שיתקין שר האוצר בהתייעצות עם מועצת הרשות ובאישור ועדת
הכספים של הכנסת.

ה צ ב ע ה

הצעות ד"ר בדר - לא נתקבלו

הוחלט לאשר אלטרנטיבה ג:
תגמול כספי והוצאות ישולמו בהתאם לתקנות
שיתקין שר האוצר בהתייעצות עם הרשות ובאישור
ועדת הכספים.

שינויים בתקציב לשנת 1974

ה ו ח ל ט

לאשר ההחלטות של ועדת המשנה שנתקבלו בנדון
בישיבה מיום 5.3.75.

הישיבה ננעלה בשעה 12.50